

Spørgsmaalet om Ordination af Kvinder bliver først aktuelt den Dag, da Tanken har vokset sig saa stærk, at Menigheden accepterer den. Da er Problemet, netop som det skærpes, løst, og med Livets Ret vil Kvinden da kunne indtage sin Plads ogsaa paa dette Omraade af Folkets Fællesliv.

Men da bliver ogsaa Spørgsmaalet om den tredje Faktors — *Bispeembedets* — Stilling aktuelt.

Min Betragtning gaar her ud paa, at alle reelle Indvendinger imod Anbringelse af Kvinder i Præstestillinger (og altsaa imod Ordination af kvindelige Præster) har tabt deres Betydning for mig.

Ny Testaments forskellige Enkeltheder skal jeg ikke opholde mig ved; i Almindelighed erkendes det nu vist nok, at de paulinske Udsagn, man tidligere har anført imod kvindelig Præstegering, næppe taler om, hvad der maa forkastes som *syndigt*, men snarere om, hvad Samtiden maatte anse for *usømmeligt*. Det drejer sig her om tidsprægede Anstandsregler; det Billede, N. T. giver os af Embedet i den første Menighed, er saa vagt, at klare Linier næppe lader sig trække op.

I den populære Agitation imod kvindelige Præster gøres navnlig Hensynet til Traditionen og til den økumeniske Bevægelse gældende.

Det maa erkendes, at der her er Tale om et Brud med Traditionen. Men dels indtager den evangeliske Kirke (Conf. Aug. XV) en selvstændig Holdning over for Traditionen, og dels antyder Jesu Ord om Sandhedens Aand, som skal vejlede Disciplene til hele Sandheden (Joh. 16, 13), Muligheder saavel for Erkendelsen som for Menighedens Indstilling til praktiske Problemer. Det var i og for sig tænkeligt, at netop en lille Menighed som vor skulde kunne gaa Sandhedens og Livsudviklingens Ærinde paa det heromhandlede Omraade og anskueligt gennemføre Paulus's Ord: „Her er ikke Mand og Kvinde“ (Gal. 3, 28).

Det økumeniske Hensyn, som i denne Forbindelse søges gjort gældende, vejer efter min Opfattelse ikke til. Her maa skelnes mellem den organiserede Økumenik og Kirkens levende Drift til Fællesskab. Denne sidste vil aldrig kunne krænkes ved, at Liv og Sandhedserkendelse baner sig Vej. Derimod vil den sagtens rejse sig til Protest, hvis man ude fra og administrativt søger at paaoktrojere Kirken Ordninger og Livsformer.

Hvad angaar den organiserede Økumenik, det officielle Samarbejde mellem Kirkesamfundene, har dette jo faktisk kunnet finde Sted trods afgørende Divergenser. Her kan tænkes paa Spørgsmaalet om *successio apostolica*.

Uenigheden har ikke kunnet hindre økumeniske Konferencers Afholdelse. Ja, den økumeniske Bevægelses Betydning er jo ligefrem proportional med de overvundne Divergensers Størrelse. Først da vil Økumenikken fejre Triumfer, naar Romerkirken en Dag maatte finde det rimeligt at gaa med. Indtil da glæder man sig ved at kunne mødes — og konferere — trods forskelligt Skriftsyn, forskelligt Daabssyn, forskelligt Syn paa Forholdet mellem kollektiv og individuel Frelse. Hvorledes skulde da Ordination af kvindelige Præster, efter nogle Kristnes Mening en simpelt hen konsekvent Gennemførelse af Kristensynet paa Menneskers lige og absolutte Værdi i Guds Øjne paa tværs af de Skillelinier, Race, Køn, Stilling m. m. drager, motivere Afbrydelse af de Forsøg paa økumenisk Aktivitet, Kirkerne i nyere Tid har indledet? Det gjorde et stærkt Indtryk paa mig, da jeg netop ved den store økumeniske Conference i Oxford 1937 hørte Kravet om Kvinders Adgang til hel og fuld Præstegering rejst ud fra Paulus's ovenfor citerede Ord i Gal. 3.

Jeg maa hævde den danske Menigheds aandelige Ret til uden nærmere Forhandling med andre at klare sit Syn paa denne Sag. Det er min Tro, at hvad der findes af sundt og livskraftigt i den økumeniske Bevægelse vil være i Stand til at redde Fællesskabet ogsaa midt i denne Divergens.

Over for den Tale, at vi med alle disse Overvejelser staar i Fare for at styrte os ud i aandelig Isolation, særlig hvad angaar Forholdet til vore nordiske Søsterkirker, skal jeg blot tillade mig at give en Oversigt over Stillingen.

Paa *Island* har Kvinder Adgang til Præsteembeder. Ingen Kvinde har dog endnu benyttet den Adgang.

I *Norge* behandlede Bispemødet 1937 Sagen (efter at en i 1936 nedsat Kommission havde afgivet sin Betænkning) og kom til det Resultat, at der er Brug for en særskilt kvindelig Tjeneste i Kirken, og at den specielt maa blive en